

« آهای مردم؛ به «بهانه فرزندان» از «اصلاح خودتان»، «غافل» نشوید:

متأسفانه «غالب والدین» به «بهانه تربیت فرزند» از «اصلاح گفتار، رفتار، اخلاق و مواضع خود»، «غفلت» می‌ورزند و می‌پندارند که «خوبی یا بدی فرزند» در «آخرت» آنها تأثیر دارد اما قرآن هشدار می‌دهد که در قیامت، هیچ «پدر و فرزندی» به جای یکدیگر «مجازات» نمی‌شوند:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَ اخْشَوْا يَوْمًا:

لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَ لَا مَوْلُودٌ هُوَ جَارٍ عَنِ وَالِدِهِ شَيْئًا ... (لقمان/۳۳)

ای مردم؛ از خدایتان پروا کنید و بترسید از آن روزی که «هیچ پدری» به کار «فرزندش» نمی‌آید، و «هیچ فرزندی» نیز مشکلی را از «پدر خود» برطرف نخواهد کرد

پس «حساب پسر نوح» از «حساب حضرت نوح» علیه السلام و «حساب محمد بن اَبی بکر» از «حساب ابوبکر» قطعاً «جدا» است و هر کدام «مجازات» و «پاداش» عملکرد خود را دارند.

پرسش مهم: چرا در این آیه از «مادر» نام برده نشده است؟

پاسخ: زیرا طبق «آیه ۲۳۳» سوره بقره «فرزند» برای پدر «به دنیا می‌آید و «ولایت» فرزند فقط به عهده «پدر» است و «مادر» با اینکه «بیشترین نقش» را در «رشد و هدایت» فرزند دارد اما از نظر شرع و قوانین همه کشورها، «هیچ مسئولیتی» در قبال نگهداری و هزینه‌های فرزند «ندارد» و طبق «آیه ۶» سوره طلاق «حتی «مسئولیت شیردادن» فرزند نیز به عهده «مادر» نیست. قرآن علاوه بر این هشدار، «دو بار دیگر» نیز بطور کلی هشدار می‌دهد که:

«بترسید از آن روزی که «هیچ فردی» چیزی از «مجازات هیچ فرد دیگری» را نمی‌پذیرد»:

وَ اتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَ لَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ ... (بقره/۴۸)

وَ اتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَ لَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ ... (بقره/۱۲۳)

و چون «مذهبی‌ها»، «دلسوزی» بیشتری دارند، قرآن به آنها «هشدار ویژه» می‌دهد و می‌فرماید:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا! لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَ لَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

وَ مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ (منافقون/۹)

ای اهل ایمان؛ اموال و فرزندان، شما را از یاد خدا، غافل نکنند زیرا هر که چنین کند قطعاً زیانکاراند.